

Arrest

nr. 114 451 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 30 augustus 2003 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 juli 2009 een asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 13 augustus 2009, gelet op de gezondheidsproblemen van de minderjarige M., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 28 april 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 16 juli 2010 de beslissing waarbij verzoekster en haar minderjarige kinderen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk.

1.5. Bij arrest met nummer 53 904 van 27 december 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.6. De tijdelijke verblijfsmachtiging wordt op respectievelijk 8 september 2011 en 19 juni 2012 verlengd voor een nieuwe duur van 12 maanden.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 juli 2013 de beslissing tot weigering van verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 30 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27/12/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hij bij de toepassing van deze bepaling niet langer over een discretionaire

bevoegdheid beschikt en dat hij bij een eventuele nietigverklaring niet anders vermag dan in uitvoering van deze bepaling, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is van mening dat verzoekster geen nut heeft bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoekster weerlegt dit gegeven niet. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Verzoeksters uiteenzetting is niet van aard om de vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Zij wijst weliswaar op het hangende beroep bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat volgens haar op een niet rechtsgeldige wijze tot stand is gekomen, doch dit beroep werd reeds behandeld en bij arrest met nummer 114 450 van 26 november 2013 verworpen.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen nut opleveren.

3.3.1. De bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) primeren evenwel op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van de door verzoekster ingeroepen artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingestelde beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen.

3.3.2. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Artikel 3 van het EVRM houdt verder een absoluut verbod in op folteringingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel

risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat een terugkeer naar Rusland inhoudt dat zij tot een burgerlijke dood wordt veroordeeld, nu zij stelt dat haar leven in Rusland in gevaar is en zij nergens nog bescherming kan inroepen. Zij brengt evenwel geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland op een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoekster, dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, geen schending van deze verdragsbepalingen aannemen. In dit verband dient er verder te worden gewezen op het arrest met nummer 53 904 van 27 december 2010 waarbij verzoekster, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld arrest van de Raad. Verzoekster brengt immers geen nieuwe elementen in deze zin aan.

De Raad benadrukt verder dat – wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft – het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat er nog geen definitieve uitspraak is geveld inzake de beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat derhalve niet met zekerheid kan worden gesteld dat geen risico op het leven of de fysieke integriteit voorligt. Een dergelijk algemeen betoog volstaat evenwel niet om een schending van artikel 2 of 3 van het EVRM vast te stellen. Het tegen voormelde beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verder reeds behandeld en bij arrest met nummer 114 450 van 26 november 2013 verworpen. De Raad kan in het kader van huidige procedure enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en haar minderjarig kind eventuele toekomstige medische zorgen en opvolging voor zijn aandoening en opvang niet kan genieten in het herkomstland.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3.3. In zoverre verzoekster zich nog wenst te beroepen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Er wordt op geen enkele wijze toegelicht welk concreet privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze Verdragsbepaling verzoekster in België zou hebben opgebouwd. In zoverre zij verwijst naar haar gezinsleven, dient te worden opgemerkt dat enerzijds de bestreden beslissing tevens aan haar minderjarige kinderen de verplichting oplegt het grondgebied te verlaten en anderzijds op 29 juli 2013 tevens aan verzoeksters partner een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De *in casu* bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat zij van haar naaste gezinsleden zal worden gescheiden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, maar hoger

werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt. In zoverre verzoekster daarenboven een schending van artikel 13 van het EVRM wil aantonen door te stellen dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd afgewacht of zij een beroep zou indienen bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dient te worden opgemerkt dat ruim tweeënhalf jaar is verstreken tussen voormeld arrest van de Raad en de *in casu* bestreden beslissing, zodat de beroepstermijn hoe dan ook reeds is verstreken en zij zelf volledig in gebreke blijft te duiden of er al dan niet een beroep werd ingesteld. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan evenmin worden weerhouden.

3.3.5. De Raad stelt tenslotte vast dat de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM nauw samenhangt met het betoog van verzoekster waarbij zij, verwijzend naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt dat ten onrechte geen afweging is gebeurd tussen de verwijderingsmaatregel enerzijds en het recht op gezins- of familielevens en de gezondheidstoestand anderzijds. De Raad benadrukt allereerst dat voormelde wetsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt. De Raad wijst er verder op dat het kan volstaan dat uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen vervat in deze wetsbepaling, indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In zoverre verzoekster wijst op haar gezins- of familielevens blijft zij volledig in gebreke te duiden waarom met dit gegeven rekening diende te worden gehouden en aan te geven op welke wijze dit van aard is de bestreden beslissing te kunnen beïnvloeden. Zoals reeds aangegeven maken ook verzoeksters kinderen en partner het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat geenszins blijkt dat de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft. Verzoekster duidt verder ook niet *in concreto* welk privéleven zij in België heeft opgebouwd waarmee rekening diende te worden gehouden. Uit het dossier blijkt verder dat het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds een standpunt heeft ingenomen betreffende de gezondheidstoestand van het zieke kind en oordeelde dat geen verdere verblijfsmachtiging in functie hiervan wordt toegekend en er geen elementen in deze zin worden weerhouden die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Er blijkt verder niet dat er specifiek wat verzoekster betreft gezondheidsproblemen zijn.

3.4. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS